

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/346/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114225864
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5114225864.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Jozefa Turzu a JUDr. Ladislava Mejstříka, v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému H. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom W., o zaplatenie 5 971,33 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 7C/112/2015-73 zo dňa 21. augusta 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, v ktorom žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku o trovách konania, potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti, odvolaním nenapadnutej, ponechal rozsudok nedotknutý.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1) Napadnutým rozsudkom súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5 894,29 eur spolu s úrokom z omeškania, vo zvyšku súd žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 23,38 %.

2) Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol právny vzťah na základe zmluvy o úvere uzavretej dňa 13. 03. 2012. Na základe uvedenej zmluvy žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 6 000,- eur, pričom žalovaný porušil svoju povinnosť splácať úver dohodnutým spôsobom a zaplatil len sumu 110,82 eur dňa 24. 04. 2012. Predmetná zmluva uzavretá medzi stranami neobsahovala náležitosti podľa citovaných ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. V zmluve sa nikde nenachádza údaj o výške splátok istiny, úrokov, ktoré mal žalovaný žalobcovi zaplatiť. Aj keď bola v zmluve explicitne uvedená celková výška mesačnej splátky, nikde však nebola uvedená výška splátok istiny a úroku, t. j. časť každej mesačnej splátky, ktorá mala zodpovedať sume započítanej na splatenie istiny a na splatenie úroku. Uvedené nedostatky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákon č. 129/2010 Z. z. v ustanovení § 11 ods. 1, písm. b/ sankcionuje tým, že takýto spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vychádzajúc z uvedeného tak je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi len istinu úveru, teda pri výške poskytnutého úveru 6 000,- eur a zaplatenej sume 110,82 eur rozdiel predstavuje 5 889,18 eur, v ktorej časti súd žalobe ako skutkovo a právne dôvodnej vyhovel a vo zvyšku túto zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd v súlade s ustanovením § 255 ods. 2 CSP.

3) Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby súd rozhodnutie zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu. Mal za to, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky (OP). Počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Výška, počet a termíny

splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejme už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné sú súčasťou VOP. Ďalej poukázal na návrh generálnej advokátky Eleanor Sharoston prednesený dňa 9.6.2016 vo veci C-42/15 a taktiež odkazoval na závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15, ako aj na rozhodnutia (iných) odvolacích súdov, ktoré z daných záverov vychádzali.

4) K podanému odvolaniu sa žalovaný nevyjadril.

5) Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) odvolaním napadnutý rozsudok vo výroku, v ktorom žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku o trovách konania, podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšnej časti (vo výroku, ktorým žalobe čiastočne vyhovel), odvolaním nenapadnutej, ponechal rozsudok nedotknutý.

6) Pokiaľ išlo o meritum veci a skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keď ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

7) Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Úver poskytnutý žalobcom žalovanému na základe zmluvy z 01. 12. 2011 považoval za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy pre absenciu údajov vymedzených v § 9 ods. 1 písm. k/ označeného zákona. V otázke náležitosti zmluvy o úvere v zmysle § 9 ods. 1 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. považuje úvahy súdu prvej inštancie za primerané a rozhodne nie formalistické. Jednoznačnosť zákonného textu je zřejmá a výklad prezentovaný súdom nejde ani proti jeho zmyslu a účelu.

8) Následne v kontexte odvolacích námietok týkajúcich sa obsahu rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 považoval krajský súd za nevyhnutné venovať pozornosť obsahu argumentácie tejto súdnej authority a jej dosahu na aktuálny spor.

9) Súdny dvor na základe prejudiciálnych otázok položených Okresným súdom Dunajská Streda okrem iného v rozhodnutí uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

10) Na tomto mieste sa žiada zdôrazniť, že Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskej legislatívy, nie vnútroštátneho práva, teda v danom prípade nevykladal zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a jeho relevantné ustanovenia (§ 9), ale smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

11) Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice č. 2008/48/ES a celkom jednoznačne požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere definovala tak splátky istiny, ako aj splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica č. 2008/48/ES, (ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, teda zákaz odchýlenia od ustanovení smernice vo vnútroštátnom práve), je zřejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“ (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 21. 03. 2011). K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov (potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR), v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa úver považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ Zákona za bezúročný a bez poplatkov.

12) Smernica EÚ, ktorá bola zjavne implementovaná do nášho právneho poriadku nad jej rámec a v rozpore s ustanovením o úplnej harmonizácii, nemôže mať priamy účinok, teda zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám - pôsobiť horizontálne. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že takáto situácia môže následne viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze už judikované rovnako Súdny dvorom EÚ.

13) V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah nepriameho účinku smerníc spočívajúci v eurokonformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym.

14) Súdny dvor medze nepriameho účinku smernice prehľadne zhrnul vo veci *Adeneler*, C-212/04 zo 4. júla 2006, keď uviedol, že „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva“.

15) Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z. z. v časti povinnosti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, by súd, ak by po rozsudku C 42-15 vyložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova „zlomil“ vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradil smernicou EÚ (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať iba o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem.

16) Žiada sa uviesť, že výklad zákona č. 129/2010 Z. z. nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v článku 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala (a aj podáva) stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok úveru a jej prelomenie spôsobom, ktorý uvádzal odvolateľ, nie je prípustný. Na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so smernicou, by bolo potrebné zákon č. 129/2010 Z. z. novelizovať a zosúladiť s textom smernice (k tomuto kroku už došlo, ale predmetná novelizácia sa nevzťahuje na vzťah medzi žalobcom a žalovaným), inak by sa jednalo o výklad práva contra legem a bola by porušená zásada právnej istoty.

17) Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

18) O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaný, aj keď ostal v odvolacom konaní nečinný, mal v ňom úspech, preto by mal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom na jeho nečinnosť v odvolacom konaní mu súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (návrh nepodal a zo spisu mu trovy nevyplývajú).

19) Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).